

leeraar de plaats van zijnen overledenen Leermeester SCHRADER, te vervullen. Niet lang echter mocht hij aan deze hooge school vertoeven. De burgerlijke onlusten, in Friesland gerezen, deden hem eerst in het voorjaar van 1787 gewillig van zijn ambt afstand doen, en vervolgens in den herfst van hetzelfde jaar het vaderland verlaten, in gezelschap van zijnen gewezen ambtgenoot den Heer VALCKENAER, ons geacht Medelid, tusschen wien en VAN KOOTEN toen reeds gelegd was die vriendschapsband, welke niet dan door den dood van laatstgemelden en ook zelfs door dezen niet heeft kunnen gescheiden worden. Met zijn vriend VALCKENAER uit het vaderland vertrokken, keerde VAN KOOTEN ook met hem, na de omwenteling van 1795, in het vaderland terug, verliet weinige jaren later een aanzienlijk en voordeelig ambt in hetzelfde, om zijn boezemvriend op deszelfs gezantschap naar Spanje te vergezellen, bleef ook sedert beider terugkomst uit Spanje bestendig bij hem en stierf eindelijk op deszelfs buitenverblijf en in zijne armen. Hij, die aan VAN KOOTEN de oogen floot, rigtte ook eene duurzame eerzuil op voor zijne gedachtenis. In eene voorlezing bij de Derde Klasse deed de Heer VALCKENAER aan de deugden en verdiensten van zijn overleden vriend hulde. Uit deze voorlezing bleek ons, hetgeen wij buitendien reeds eenigzins vermoedden, dat te ver gedrevene zedigheid alleen altijd VAN KOOTEN had terug gehouden, niet slechts van het uitgeven veler werken, maar ook zelfs van het bijeenzamelen van gemaakte aantekeningen over oude schrijvers en het treden in eenige letterkundige redetwist, het zij mondeling of bij geschrifte. De uitgave van den *Pindarus Thebanus* nu voor weinige jaren eindelijk door den Heer WEIJTINGH voltooid en in het licht gebracht, was eene onderneming van de jeugd des Heeren VAN KOOTEN, begonnen op uitdrukkelijk aanraden van SCHRADER, die zijnen leerling door het bewerken dezer Latijnsche Epitome van HOMERUS met den Griekschen puikdichter zelven meer en meer bekend wilde maken. Hoe veel goeds er ook in de aantekeningen van VAN KOOTEN op den *Pindarus Thebanus* zij, wij stemmen gereedelijk in met den Heer VALCKENAER, dat men uit dit jeugdig werk van zijnen vriend deszelfs critische gaven in meer gevorderden leeftijd geensins kan noch mag beoordeelen. Hartelijk wenschen wij, dat ons veel geacht Medelid in de gelegenheid zijn moge, om uit de nagelatene boeken en papieren des overledenen dat gene op te zamelen, wat gewisfelijk aldaar van aantekeningen en verbeteringen op oude schrijvers nog voorhanden en naar zijn welwikkend oordeel geschikt is, om de verdiensten van VAN KOOTEN als *Criticus*, ten volle en naar waarde te doen kennen. VAN KOOTENS verdiensten als Dichter zijn overbekend, al hebben ook van zijne dichtwerken niet dan zeer weinige het licht gezien, de meeste in eene verzameling, door VAN KOOTEN zelven uitgegeven onder den titel van *Deliciae poeticae*. De uitgave der overige bij het algemeen nog onbekende stuk-

stukken zoude echter bij alle beminnaren der Latijnsche dichtkunst bijzonder welkom zijn. De Derde Klasse van dit Instituut weet bij ondervinding, dat ook zelfs de laatste toonen van VAN KOOTENS zanggodin nog ten uiterste bevallig en zoetvloeiend waren.

De Eerste Klasse moest ook nog twee van hare Geassocieerden door den dood verliezen. De Heeren PALLAS en JACQUIN stierven beide in den loop van het nu voleindigd Instituuts-jaar. Beide als reizigers, beide als natuurkundige beroemd, deden zij beide aan de wetenschappen gewigtige diensten: JACQUIN door de uitgave zijner zoo prachtige *Flora Austriaca* en van andere zeer aanzienlijke werken over de Plantkunde; PALLAS door de mededeeling zijner reizen in verscheidene gewesten des Russischen Rijks, door de uitgave zijner *Flora Russica*, en inzonderheid door zijn werk getiteld: *Novae Species Quadrupedum et Glirium ordine*, een werk naar het oordeel van deskundigen allerbelangrijkst voor de dierkunde, om de vergelijking met verscheidene andere dieren van dezelfde orde, en om de ontleedkundige beschouwing van derzelve inwendig zamenstel.

Dan hoe smartelijk alle deze verliezen waren, het voordeel van den meer en meer bevestigden toestand des Instituuts deed zich ook hierin gevoelen, dat de opengevallene plaatsen dadelijk wederom konden vervuld worden. Inimmers, door het spoedig inkomen der Keizerlijke goedkeuring op de keuzen, door de Klassen uitgebragt, mogen wij nu reeds de Heeren SCHRÖDER en BANGMA in ons midden verwelkomen, dezen door de Eerste Klasse in plaats van den Heer HENNERT, genen door de Derde in plaats van den Heer VAN KOOTEN tot Lid benoemd. Ja, de Heer SCHRÖDER is reeds in de gelegenheid geweest, om de Derde Klasse op een proeve zijner geleerdheid te vergasten. Ik wensch het Instituut van harte geluk met de aanwinst dezer nieuwe Leden, en, daar ik mij veel voor deszelfs bloei van hen belove, zoo verheug ik mij tevens daarin, dat de keuze van den Heer SCHRÖDER bij de Derde Klasse een bewijs oplevert, hoe de kloof gedempt is, die te voren tusschen fraaije letteren en wiskundige wetenschappen bestond; hoe bij dit Instituut altans wis- en sterrekundigen gaarne in den kring der lettervrienden worden aangenomen, mits hunne hoogere wijsheid ook niet weigere aan de Gratiën te offeren, noch verachtelijk op de gaven van welsprekenheid en dichtkunst nederzie.

De Heer JACOBS, zoo beroemd door zijnen *Commentarius* op de *Grieksche Anthologie* van BRUNCK, werd met 's Keizers goedkeuring van Corresponderend Lid der Derde Klasse, tot den rang van Geassocieerden verheven, en alzoo de plaats, door den dood van HEIJNE open geworden, op eene allezins waardige wijze vervuld, terwijl voorts in plaats van den Heer JACOBS door de Klasse tot corresponderend Lid benoemd werd, de Heer R. W. J. VAN PABST TOT BINGERDEN, bekend door eene bekroonde Verhandeling over de *Kruistogten*, en andere Werken.